

kleist iii

(Wannsee)

„Denn nicht wir wissen”

Az arkangyalra gondolt,
a Wannsee partján térdig gázolva a fűben,
a tiszta számadásra ítélet után.

A vízbe döntött fák között a testek
tükrök voltak, fordított üzenetek a tavon.

Nézte a pusztulást, a fentről érkezett
bizonyosság legutolsó művét,
mint a lócsiszár a lángoló várost,
mely úgy zúdult alá a mennyekből,
ahogy angyal mér a lélekre csapást
közönyös, árva szemekkel.

Pedig tavasz volt még.
A Wannsee partján a halászok
hálót teregettek a csónak közelében,
s szurkot kentek a deszkafalakra.
Távol a Stimming-fogadó tornya füstbe merült,
s a széles ösvényt, mely az épület kapujába torkollt,
cselédek romos háza övezte.

A ledőlt sorompó mellett egy gyerek állt,
koszos kezével letakarta az arcát.

Itt szólalt meg a hang benne,
s a szavak ütemet veszített rajait
mágnesként vont a terébe, mint vasreszeléket,
a belátás sötét magja:

Nem mi tudunk,
csak föltáruul a lélek aktusa bennünk.
Nem mi hiszünk,
csak hirtelen összerázkódva föllángol,
s áttör rajtunk a szóhoz a szellem.

A gyerek fele lépett.
Az dacosan rázva fejét,
mint egy koszos angyal, állt megbabonázva.

Lent a Wannsee partján lovak legelésztek
a vízre döntött fák között.
Fejük eltűnt a térdig érő fűben.

Kezével letakarta az arcát ő is,
s a közös sötétben, mint két befelhőzött hely
az átszakadt égbolt arcán,
összederengtek,

Mert nem mi tudunk,
a kimondhatatlanul közös tengely,
amin pörgünk, éjsötét üregekbe veszik.

Fele oly boldog halált adjon az ég, mint az enyém.
– Lángolt föl a szó benne. –
A többin segíteni, ezen a Földön, nem lehet.

Komálovics Zoltán
(Szombathely, 1964):
Költő, kritikus, a
Pannonhalmi Bencés
Gimnázium tanára. A
Pannonhalmi Szemle
szerkesztője. Legutó-
bi kötete *A harmadik*
címmel 2015-ben jelent
meg a Magyar Kultúra
Kiadónál. Győrben él.